1. А я сам, Павло, благаю вас лагідністю й ласкавістю Христовою; я, коли присутній слухняний між вами, а не бувши між вами сміливий я супроти вас.

2. І благаю, щоб я, прибувши, не осмілився надією, що нею я думаю сміливим бути проти деяких, що про нас вони гадають, ніби ми поступаєм за тілом.

3. Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми,

4. зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми,

5. і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові,

6. і покарати ми готові всякий непослух, коли здійсниться послух ваш.

7. Чи на обличчя ви дивитеся? Як хто певний про себе, що Христовий він, нехай думає знов по собі, що як сам він Христовий, так само Христові й ми.

8. Бо коли б я ще більш став хвалитися нашою владою, яку дав нам Господь на збудування, а не на зруйнування ваше, то не осоромлюсь.

9. Та щоб не здавалось, ніби хочу лякати вас листами.

10. Бо листи його кажуть важкі та міцні, але особисто присутній слабий, а мова його незначна,

11. такий нехай знає оце, що які ми на слові в листах, неприсутніми бувши, такі ми й на ділі, присутніми бувши.

12. Бо не сміємо вважати себе чи рівняти до інших, що самі себе хвалять, вони нерозумно самі себе міряють собою, і рівняють з собою себе.

13. Ми ж не будем хвалитись над міру, а в міру мірила, що його Бог призначив на міру для нас, щоб і до нас досягти.

14. Бо ми не розтягуємося над міру, ніби не досягли ми до вас, бо ми досягли аж до вас із Євангелією Христовою.

15. Ми не хвалимось над міру у чужих працях, але маємо надію, що як буде рости ваша віра, то за нашим мірилом сильно звеличимося ми між вами,

16. щоб і в дальших за вами країнах звіщати Євангелію, а не хвалитись готовим, як це чужі твердять.

17. А хто хвалиться, нехай хвалиться в Господі!

18. Бо достойний не той, хто сам себе хвалить, але кого хвалить Господь!